

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Διευθυντής, ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ.

Ῥυγές, εὐτυχές καὶ ἄλυπον τὸ νέον ἔτος

1911

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Εἰσερχόμεθα εἰς ἔτος νέον. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ νέον ἔτος ἀποτελεῖ ὑπὸ τε θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔποψιν πρὸ ἑτερον σκέλος τοῦ τρίποδος τῆς μεγάλης σημερινῆς ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως, τὴν χαρμόσυνον δηλαδὴ ἐγκαίνισιν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται εἰς πάντας ὅπως πρὸς τοῖς λοιποῖς μελήμασι στρέψωμεν τὰς σκέψεις ἡμῶν καὶ περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ μέλλοντος. Ἐξετάζοντες ἐν πρώτοις τὸ ἔτος εὐρίσκομεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὀρισμένον διάστημα χρόνου, εἶνε δηλαδὴ περιορισμένον γεγονός, ὅπερ ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αἰωνιότητα τοῦ αἰ ὄντος, ὅπερ δηλοῖ ἐν πᾶσι τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀτελεύτητον τῆς ἀπειρου οὐσίας, ἐξ ἧς ἀπορρέει ὁ χρόνος, ἡ τμῆμα χρόνου ἐπὶ πάντων τῶν ὁρατῶν κτισμάτων, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ, εἰς ἃ πάντα διακρίνεται παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, ἥτοι συνοψίζεται ὁ «χρόνος» εἰς μίαν διάρκειαν γεγονότων, καθ' ἣν ταῦτα γίνονται καὶ ἀπογίνονται, καὶ ὧν ἐν τῷ παρόντι εὐρισκομένων ὑποδεικνύει ὁ πανυπερτέλειος Θεὸς, ὁ καιρὸς καὶ χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, πολλαπλὴν τὴν χρῆσιν, ἀφίνων ἡμῖν τὴν προαίρεσιν ὅπως εὐρωμεν καὶ πραγματώσωμεν τὴν ὑπερτάτην πασῶν, λαμβάνοντες ὑπ' ὅψιν τίς ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ζωῆς ἡμῶν ἐπὶ γῆς, καὶ πῶς δύνανται γὰ ἐπιτύχωσιν αὐτοῦ αἱ ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ ἐνέργειαι ἡμῶν.

×

Ἀνατρέχοντες τὰ περὶ διαίρεσεων καὶ ὑποδιαίρεσεων τοῦ χρόνου ἀπὸ κτίσεως τοῦ κόσμου ἀναφερόμενα οὐδὲν βεβαίως θετικὸν εὐρίσκομεν, οὔτε ποσάκις καὶ κατὰ πόσον συμφώνουν αἱ ἐλάττωτε γενόμεναι τοιαῦται ὑπ' αὐ-

τοκρατόρων καὶ ἔνεκα μεγάλων καὶ ἐκτάκτων συμβαμάτων, ἀναγκασόμεθα δὲ ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πολὺ πρὶν Χριστοῦ διαφόρως καθορισάντων τὰ διαστήματα τοῦ χρόνου, ἀφοῦ σποραδικῶς καὶ σχεδὸν ἀπολύτως μνείαν ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι καὶ σοφισταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οὐδ' οἱ μεγάλων μοι τῶν Ἰουδαίων προφήται καὶ πατριάρχαι. Τὸ μόνον ἀληθὲς τυγχάνον, ὡς αὐτομάτως διήκουσα διαίρεσις τοῦ χρόνου παρατηρεῖται παρ' ὅλοις τοῖς ὅπου γῆς Ἑλλησιν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν πανηγύρεων, ὧν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πιστοὶ τηρεῖται γεγονάσι καὶ τῶν μηνῶν πολλοὺς φερωνύμους αὐτοῖς θεσπίσαντες μέχρι τῶν τελευταίων τῆς δόξης αὐτῶν ἀναλαμπῶν, ὅτε καινοτομοῦσιν οἱ ταύτης αὐτοκράτορες καὶ διάφορα τοῦ χρόνου διαστήματα ὀρίζουσιν ὡς τὸ «indictio» ἐξελληνισθὲν «ἰνδικτός» ἢ ἰνδικτιῶν» ὅπερ διεδέξαντο παρ' Ἑλλήσι πλεῖστα ὡς «διάγγελμα» «ἐπινέμησις» «διανομή» κ. λ. π. ἐν ἀντιθέσει πάντοτε πρὸς τοὺς Ἑβραίους σχόντας τελευταίως πολλοὺς σταθμοὺς χρόνου, ἐξ ὧν μνείαν ποιοῦμεθα τὴν «σαλπύγων ἑορτήν».

×

Τὴν «ἰνδικτιῶνα» ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀρξαμένην καὶ θεσπισθεῖσαν τὸ πρῶτον κατὰ τινας ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, κατ' ἄλλους ἀναγομένην εἰς τὰς ἡμέρας Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διαφόρους μορφὰς τὸ πρῶτον λαβοῦσαν ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ τῷ Βυζαντίῳ παρεδέξαντο οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ ταύτην συνεχίζοντες ἰδιογραφοῦσιν ἐν παντὶ ἐκκλησιαστικῷ καὶ συνοδικῷ ἐπαγγέλματι, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν δεκαπενταετοῦς κατ' αὐτὴν διαστήματος. Τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς ἰνδικτιῶνος ἢ ἰνδικτιῶνος ἢ ἐκκλησίᾳ ἑορτάζει μετὰ ἰδιαιτέρας τελετῆς κατὰ τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου «φθινοπώρου ἀρχεσθαι» δηλαδὴ, καταλιπούσα ὅμως τὴν ἐπίσημον κατ' αὐτὴν ἐγκαίνισιν τοῦ νέου ἔτους μεταπολίσασα ταύτην εἰς τὴν πρώτην Ἰανουαρίου μηνός, καθ' ἣν ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς ἐνηνθρώπησεν ὑπομείνας περικομήν, καὶ ὄνομα λαβὼν τὸ πρὸς πᾶν ὄνομα ἸΗΣΟΥΣ!

Ἀφ' οὗτου δὲ Ἑβραῖοι καὶ θεσηκεῖα συνεζυμώθησαν, ἐκτίσθη ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ἡμέρα τοῦ κτισμοῦ τῆς

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔ 23.41.46.0042

πολλαπλήν σημασίαν, νὰ περιβάλλῃ τὸν Ἕλληνα χριστιανὸν μετὰ φαιδρότητος, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατῇ τοῦτον ἐν νηφαλιότητι ἐξετάζοντα κατ' αὐτὴν ἐπακριβῶς τὸ παρελθὸν ἵνα ρυθμίξῃ τὴν ἑαυτοῦ πορείαν ἐν τῷ μέλλοντι.

X

Τοιαύτη καὶ μεγαλητέρα ἡμῖν ἐπιβάλλεται σήμερον σκέψις, ὅτε ὁλόκληρον ἐνιαυτὸν κυλίσαντες ἰστάμεθα ἤδη ἐπὶ κορυφῆς, ἔχοντες, ἐν τοῖς ὀπισθεν ἡμῶν τὸ ἀπαίσιον παρελθόν, ἐνῶ ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐκτείνεται τὸ ἄδηλον μέλλον. Μίαν μόνην ρήτηραν ἀκούομεν πανταχόθεν ἐκπεμπομένην «πίστιν καὶ φιλοπατρίαν» νὰ ἔχωμεν καὶ συμφώνως πρὸς ταῦτα ὑπερτάτην νὰ ποιήσωμεν χοῆσιν τοῦ χρόνου. »Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν» ὥς ἀναγράψωμεν σήμερον ἐπὶ τῆς σημαίας ἡμῶν, ἐγκαινίζοντες τὸ νέον ἔτος, ἐν βεβαίως ὑποκαίῃ ἡμᾶς ὕψιστος σεβασμὸς πρὸς τὴν ὁρθόδοξον ἡμῶν ἐκκλησίαν, ἣτις κηρύττεται σήμερον ἐν διωγμῷ, ἀφαιρουμένη τ' ἀπαράγραπτα καὶ προαιώνια δικαιώματά της, ἐὰν ἐμφωλευῇ ἐν τοῖς στέροισι ἡμῶν ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν δύστυχον ἡμῶν πατρίδα, πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔθνος, τὸ τλήμον Ἑλληνικόν, ὅπερ εὐρίσκει δυσωνύμους ἐχθροὺς καὶ πολεμίους καθ' ἐκάστην ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν τιμαλφεστάτων αὐτοῦ ἰδανικῶν, ἐν ᾧ ὑψηλῇ καὶ εὐγενεῖ αὐτοῦ σταδιοδρομία! Συντρέξωμεν τὴν Ἐκκλησίαν, μεγαλύνωμεν τὴν Πατρίδα!!

ΚΛΗΜΗΣ ΦΑΡΙΔΗΣ.

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ἄγριο ποτάμι τοῦ περνεῖς καὶ πίσω δὲ γυρίζεις
κι' ὅ,τι κι' ἂν βρῇς στὸ διάβα σου τὸ πνίγεις, τ' ἀφανίζεις,
ποῦ πᾶς γοργὸ καὶ χάνεσαι σ' ἀτέλειωτα σκοτάδια
κι' ἀφήνεις τὰ χαλάσματα στὸν κόσμον γιὰ σημάδια;

Ἄνοιξαις πᾶνε κι' ἔρχονται, καιροὶ περνοῦν, διαβαίνουν
καὶ Παρθενῶνες δ' ἔξαστοι συντρίμματ' ἀπομένουν!
Κόσμοι, βασιλεία πνίγονται στ' ἄγρια τὰ ρεύματά σου
κι' αἰῶνες ἀφανίζονται, Χρόνε, στὸ πέρασμά σου!

Μᾶς ἦρθες πάλι, τὸν παλὴρ σκοπὸ νὰ τραγουδήσης:
καὶ τὰ κατάμαυρα μαλλιά σὰν τὴ χιονιὰ ν' ἀσπρίσης!
Μᾶς ἦλθες πάλι, χαλασμοὺς καινούργιους γιὰ νὰ ἰδοῦμε,...
Κι' ὅμως μ' ἐλπίδα στὴν καρδιά ὅλοι σὲ καρτεροῦμε!...

Γεώργ. Θ. Κελεπούρης.

Γνωμικά.—Ἀκριβῶς, ὅταν νομίζετε τὸν ἑαυτὸν
σας ὑπέρτερον πάντων, σὰς συμβαίνει τι, ὅπερ σὰς ἀπο-
δεικνύει τὴν ποταπότητά σας

(*)

Κατὰρὰ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἑπαρσιν, δι' ἧς τὸ
πνεῦμα περιβάλλει ἑαυτό.

Γκαϊτε.

Πρέπει νὰ δειχνομάστε ὅσο μπορούμε πὺδ Ταπει-
νοῦ νὰ γάρουμε καὶ δικαίωμα νὰ εἴμαστε ὅσο μπορούμε
ἐν ὑπερηφάνει.

Ν. Δαλαβιέρης.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Αὐταὶ αἱ ἐφήμεροι ὑπάρξεις—τὰ παιγνίδια—ποῦ
χαροποιοῦν τὰ παῖδια δι' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἔπειτα εἰς
ἀνταπόδοσιν διαμελίζονται καὶ ρίπτονται εἰς τὰ σκουπί-
δια, ἔχουν, ὅπως κάθε ὑπαρξίς, τὴν ἱστορίαν τῶν καὶ
ἔχουν, ὅπως ὀλίγαι ὑπάρξεις, ἱστορίαν αἰώνων.

Ἔχουν καὶ τὴν ψυχολογίαν τῶν.

Ἰδέτε τὴν μικρὰν ἀνεψιάν σας. Θέλει κούκλαν. Θέλει
νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδε νὰ κάμῃ ἡ μι-
τέρα της δι' αὐτήν. Θέλει νὰ δείξῃ τρυφερότητα. Εἶνε
ἡ ἐκκολαπτομένη γυναῖκα.

Καὶ ἰδέτε τὸ μικρόν. Θέλει σπαθί. Θέλει ἰσχὺν καὶ
ὄργανον ἐπιβολῆς. Εἶνε ὁ ἐκκολαπτόμενος ἀνὴρ.

Ἡ ψυχολογία αὐτὴ δὲν μετεβλήθη ἀπὸ ὅλους τοὺς
αἰῶνας,

Αἱ μικραὶ Αἰγύπτια—τὰ πρῶτα πολιτισμένα μικρὰ
—ἐπαῖζον καὶ αὐταὶ μὲ κούκλας. Ὅσον χονδροειδεῖς καὶ
ἄτεχνοι καὶ ἂν ἦσαν αἱ κούκλαι ἐκεῖναι, αἱ ἀπὸ ξύλον
περιβεβλημένον ὀλίγον ὕφασμα, διεσκέδαζον τὰς ἀρχαίας
μικρὰς, ὅπως τώρα τὰς ἰδικὰς μας αἱ κούκλαι ποῦ κλεί-
ουν τὰ μάτια τῶν, περιπατοῦν, φωνάζουν τὴν «μαμά»
τῶν.

Εἰς σαρκοφάγους ἑλληνικοὺς μικρῶν εὐρέθησαν μι-
κροσκοπικὰ μαγειρικὰ σκεύη καὶ ἄλλα οἰκιακὰ ἐπιπλα,
μὲ τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον αἱ παλαιαὶ μικραὶ.

Τὰ παιγνίδια τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὅταν ἐμεγάλωναν,
ἀφιερροῦντο εἰς τοὺς θεοὺς.

Παρὰ τὴν κούκλαν, τὸ ψεύτικο ἄλογον ἐνωρὶς ἐχο-
σίμευσεν ὡς συνηθέστατον παιγνίδι. Τὰ ἄλογα ἐπὶ αἰῶ-
νας ἦσαν ξύλινα, χονδροειδῆ, κινούμενα ἐπάνω εἰς τρο-
χίσκους, ὅπως καὶ τώρα. Τὸ πρῶτον τεχνικὰ κατα-
σκευασμένον ψεύτικο ἄλογο κατεσκευάσθη εἰς τὰς ἀρχὰς
τοῦ τελευταίου αἰῶνος καὶ προσεφέρθη εἰς τὸν Βασι-
λέα τῆς Ρώμης.

Ἡ πολυτέλεια ὅμως εἰς τὰ παιγνίδια ἐπεκράτησεν
ἀπὸ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα. Ὁ Λουδοβίκος ὁ δέκατος
τέταρτος εἶχε λιλιπούτειον νοικοκυριό, ἐπιπλα, σκεύη
κ. τ. λ. ὁλόχρυσον, εἰς τὸ 1751 δὲ ἡ Κλωδ τῆς Γαλ-
λίας ἄλλο τοιοῦτον ἀργυροῦν, τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη ὀκτὼ
χιλιάδας λίβρας.

Τὰ λιλοπούτεια αὐτὰ νοικοκυριὰ μὲ τὰς κηρίνας οἰ-
κοδεσποίνας τῶν ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν εἰς τὴν λεμι-
τομερῇ μίμῃσιν τῶν μεγάλων νοικοκυριῶν ἐπὶ Λουδο-
βίκου τοῦ ΙΔ', ἀλλ' ἰδίως ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'.
Παιγνίδια τότε ἡγοράσθησαν ἀντὶ 500,800 καὶ 5,000
ἀκόμη φράγκων.

Δύο στρατοὶ ξύλινοι μὲ τὸν ἐξοπλισμὸν τῶν ὅλων ἐ-
πληρώθησαν ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', διὰ νὰ τοὺς
δωρήσῃ εἰς τὸν υἱὸν του, 29,000 λίβρας!

Τώρα τὰ παιγνίδια εἶνε ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα καὶ
ἀληθινὰ μηχανικὰ ἔργα, τέλεια, ἀκριβέστερα ἢ καὶ εὐθυ-
νότερα ἀπὸ τὰ ἱστορικά, τὰ ὁποῖα ἀετρεσάν, πάντοτε
ὅμως ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ, ὅπως καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ με-
γάλου, καὶ αὐτὴ παγνίδι εἶνε.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

2013 T A 82 X A I

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

(χωρική παράδοση)

Ἡ Παναγία μιὰ φορά, ἀπαντησ' ἐν' ἀγόρι
 ποῦ πικραμένο κι' ἄρρωστο ἀνέβαινε τὰ ὄρη
 καὶ στὸ χωριό του ἐπήγαινε, χωρὶς ψωμί στὸ χέρι
 μὲ παγωνιά καὶ μὲ βροχή μέσα στὰ ἄγρια μέρη
 καὶ τὸ ὄρωτ' —Τί ἔπαθες, παιδάκι μου, καὶ μόνο
 μὲ τέτοια βαρυχειμωνιά, πῆρες αὐτὸ τὸν δρόμο;
 Κι' ἐκεῖνο μὲ παράπονο —Εἴμ' ὀρφανό, τῆς λέει,
 κανεὶς δὲν μὲ ἐλέησε... κι' ἀρχίνησε νὰ κλαίη,
 καὶ πηγαῖν εἰς τὸ μνήμά τους, τῆς μάνας, τοῦ πατέρα,
 νὰ πῶ πῶς ἐβαρέθηκα τέτοια ζωὴ ἐδῶ πέρα
 καὶ γλήγορα νὰ σπλαγχνιστοῦν τὸ ἄτυχο παιδί τους
 καὶ νὰ μὲ πάρουνε καὶ μὲ γιὰ συντροφιά μαζί τους
 κι' ἄλλῳ νὰ πάρω τὰ βουνά, μὲ κλέφταις νὰ πηγαῖνω
 φοινῆς, ληστής, καὶ ἄπιμος νὰ καρτεροῦν νὰ γένω...
 Κι' ἡ Παναγία ἐδάκρυσε... καὶ βγάνει τὸ σταυρό της
 τὸ διαμαντένιο, τὸ χρυσό, ποῦ εἶχε στὸ λαιμό της
 καὶ τοῦπε: πούλησέ το' αὐτό, βιβλία ν' ἀγοράσῃς
 τὰ πρῶτα χρόνια τὰ σκληρὰ τῆς φτώχειας νὰ περάσῃς,
 θὰ γένῃς καλὸς ἄνθρωπος, καὶ μὴ ποτὲ λησιμόναι
 σ' ἐμὲ μιὰ μάνα εὐρηγες, καλοὶ θὰ σ' εὐρουν χρόνοι
 θὲ νὰ σοῦ γιάννουν ἡ πληγαὶς ποῦ σ' ἀφῆσ' ἡ ὀρφάνια
 καὶ θὰ σοῦ βάλλ' ἡ ἀρετὴ στὸ μέτωπο στεφάνια
 Εἴπε καὶ ἀφανίστηκε... Μοσχοβολιὲς κι' ἀχτίδες
 τριγύρω ἐσκορπιστήκανε καὶ εἰς τὸ παιδί ἐλπίδες.

Περάσανε χρόνοι πολλοί, ποῦ νῆος ξενιτεμένος
 εἰς τὴν πατρίδα ἐγύριζε πλούσιος, χαριτωμένος
 κι' ἀπὸ τὰ τόσα τίμια λεφτὰ ποῦ εἶχε πιάσει
 μιὰν ἐκκλησιὰ ἀποφάσισε εἰς τὸ χωριὸ νὰ φτιάσῃ
 καὶ στὴν ἀγία εἰκόνα της, φαίνεται κρεμασμένος
 ὁ διαμαντένιος ὁ σταυρός, χρόνια ἔξαγορασμένος
 ἀπὸ τὸν πλούσιο ὀρφανό, στῶν ὀρφανῶν τὴ σκέπη
 ὁποῦ τὴ φτώχεια συμπαθεῖ καὶ τὴν ὀρφάνια βλέπει.

H. A. T.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

Ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά!

Ἐπέρασε ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, καὶ μαζί μὲ αὐτὴ
 καὶ ὁ πόνος τοῦ ζηλοτύπου ὀφανεμένου παιδιοῦ,
 καὶ σὺ νὰ μὴν ἐβλῆνε αὐτό, ἦλθε καὶ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου
 σὺ γὰρ νὰ μεγαλώσῃ τῆς πληγῆς του, ποῦ τοῦ ἐφάνησαν,
 πῶς ἐκλείοντο οἱ ἐπέρασε ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐορτή.
 Τότε ὅμως ποῦ καὶ τὸ πτωχότερο παιδάκι χαμογελοῦ,

τότε ὅμως ποῦ καὶ ὁ πτωχότερος πατέρας προσηλάει νὰ
 καλοκαρδῶσῃ μὲ ἐν τὸν ὄρω τὸ φτωχοντυμένο του παι-
 δάκι, μακριμένο μόνο καὶ κιτρινωμένο στέκει μοναχὰ τὸ
 ἔρημο ὄρφανό, γιὰ τὸ χαμόγελό του ἔβουσε μὲ τὸ τε-
 λευταῖο ψυχολογικὸν τῶν γονέων του, ποῖ τὸ ἄρνησαν ἔρη-
 μο καὶ μόνο, μὲ μόνη σκληρὴ παρηγοριὰ τῆς Μοίρας τὸ
 γρημμένο.

Τότε ποῦ καὶ ἡ φύσις μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἀρχίζει νὰ
 λαμβάνῃ σημεῖα ζωῆς, τότε ποῦ καὶ τὰ πουλάκια γλυ-
 καλοῦν ἀκόμη ἀρμονικά, στὰ γυμνωμένα κλαδιά, μόνο
 τὸ πονεμένο ὄρφανό γυρίζει περίλυπο, καὶ τὴ χαρὰ γυρί-
 ζει νὰ τὴν εὐρῇ, στὸ ἔρημομένο μνήμα τῆς μάνας του,
 καὶ τοῦ πατέρα του, καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ θολωμένα του
 μάτια, τοῦ ζητάει μίαν χάρι, καὶ ἡ μόνη χάρι, θὰ εἴ-
 ναι ἐκείνη ποῦ θὰ τοῦ δόσουν ἓνα φίλημα, καὶ τὸ φί-
 λημα τοῦτο νὰ εἶναι τὸ στεγνό, ποῦ θὰ τὸ πάρουν γιὰ
 πάντα μαζί τους.

Σ' τὴν μικρὰν τοῦ Φαντασίου, περὶ γίγουν παιδικήσιναι
 ἰδέαι πῶς καὶ γὰρ κείνο θὰ ξεπροδῶλλῃ ἡμέρα χαρᾶς,
 καὶ ἡ καρδιά του κτυπᾷ κτύπους πλημμυρισμένους μὲ εὐ-
 τυχίαν, καὶ γονατισμένο κηθῶ; βρίσκειται, στὰ μακριμένα
 χορτάρια ποῦ σκεπάζουν τότε; Πρωτοχρονιὰς τὰ σώματα
 τῶν γονέων του ξεπετάγεται ἔξω γιὰ τὴν ἀκούει βυθικῇ,
 τὸν μονότονο κημπάνα τοῦ πανίχρου Κοιμητηρίου νὰ κτυ-
 πᾷ, μὲ ὅμως ὅχι πένθιμα, καθῶς ἀκούετο ἄλλοτε, παρὰ
 μὲ μίαν φτερουγισμένη Ἐλπίδα πῶς καὶ γι' αὐτὸ κάποιον
 μερίδιο θὰ ἔχει παραχώρησιν ὁ Παλάχθος Θεός.

Ἐγονάτισε μὲ ἓνα σκίρτημα χαρᾶς, στὸ νεκρωμένο μνή-
 μα, ἐφίλησε τὸ χῶμα, καὶ ἔφυγε νὰ πῇ μακριὰ, καὶ
 ποῦ ἡ Μοῖρα του τὸ ὠδηγοῦσε, ἔστρεψε τὸ κεκαλισμένο
 του βλέμμα στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι καὶ σὺν μίαν παρακλη-
 σιν νὰ ἔκανε, γιὰ νὰ φυλάττῃ τὸ ψυχρὸ μνήμα τῶν
 γονέων του, τὸν μόνο του θεσαυρὸ ποῦ εἶχε στὴ μάστιγα
 τούτῃ ζωῇ, γιὰ τὴν ἐκείνο ἔφραγε γιὰ πάντα, καὶ ἡ Μοῖ-
 ρα του τοῦ ἐγίνετο ὁδηγός, ἔφραγε μὲ τὸ πράξινο σὶκ
 χεῖλη ἀπὸ τὴν προσφίλῃ του; σκιά μακριὰ, γὰρ νὰ ζή-
 σῃ, γιὰ τὸ Θεὸς εἶσι τοῦ τὸ εἶχε γράψῃ.

Ἀκούγε τὴν Κημπάνα νὰ κτυπᾷ, καὶ μὲ τοὺς κτύπους
 τούτους ἀπεμακρύνετο χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῇ, γιὰ τὴν ἡ ψυχὴ
 τοῦ ὁλόκληρος ἐπετοῦσε μελιγχολικὴ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν
 ἐπὶ μνήμα τῶν γονέων του.

Laurier.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ—ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ.» Περιεχόμενα 155ου τεύχους
 μηνὸς Ν)βρίου. Ἑλληνισμὸς καὶ νέα Τουρκία. Ἑλλ.
 ἀνοιξας. Αἱ αἰτίαι τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν κακοδαιμονίας.
 Ἡ Κύπρος, Ὑμνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα. C. Hauqmann
 Διὰ τὸ χρῆμα.

— «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΧΩ.» Μὲ πλοῦτον ἐνδια-
 φερούσης ὕλης ἐξεδόθη ὁ 10 ἀριθμ. μηνὸς Δ)βρίου
 τοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ, ἐκ τῶν περιεχομένων
 τοῦ ὁλοῦτον ἀναγρόμεν τὰ ἑξῆς: Ἀνὸς ἐναγκατήριος.
 Τὰ τελευταῖα περὶ τὴν ἡμετέραν. Ἡ ζωὴ τοῦ γένους. Τί εἶνε
 Οὐρανός; Ἔστι δὲ καὶ ὁφθαλμὸς, καὶ καὶ

ΔΗΜΟΔΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

— «ΑΡΠΑ», Ἀλματικῶς τὸ ἀρτιφανὲς τοῦτο περιοδικὸν χωρεῖ εἰς πρόοδον καὶ βελτίωσιν, χάρις εἰς τὸν εὐγενῆ ζήλον τῶν ἐκδιδόντων αὐτὸ φιλομούσων νέων. Περιεχόμενα τοῦ 2 τεύχους. Τὰ τραγούδια τοῦ Ἰνάχου, Ἡ καταγωγή τῆς Κιθάρας, Τρικυρία. Πρόζαις, Ὑποψηφίου ἀπαλαύσεις. Δημοτ. Μυῦσα. Δύσι. Πνευμ. Ζωή. Κοιν. Μελέται κτλ.

— Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, «**ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ**». — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ εὐπαίδευτος κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, Διευθυντὴς τοῦ «Ἐκκλησιαστ. Φάρου» καὶ τοῦ Πανταίνου Ἀλεξανδρείας, ἐξέδωκεν ἐπικαίρον μελέτην πραγματευομένην περὶ τοῦ ἀσυστάτου τοῦ Σοσιαλισμοῦ, τῆς ἀσυμφωνίας αὐτοῦ πρὸς τὸν Χριστιανισμόν καὶ περὶ τοῦ ἀνεφαρμοσμένου τοῦ Σοσιαλισμοῦ παρ' ἡμῖν, ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα ἐπ' ἐσχάτων ἠκούσθησαν σοσιαλιστικὰ κηρύγματα. Περιεχόμενα: 1 Ὁ Πιθηκισμός. 2 Ὁ Σοσιαλισμός. 3 Τὸ Βασίλειον τῆς Οὐτοπίας. Τὸ ἀσύστατον τοῦ Σοσιαλισμοῦ. 5 Ὁ Σοσιαλισμός κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. 6 Χριστιανικὸς Σοσιαλισμός. 7 Ἡ καταδίκη τοῦ Σοσιαλισμοῦ. 8 Συμπέρασμα.

Τὸ βιβλίον τιμᾶται 1 φράγκον, εὔρηται δὲ παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Alexandrie—Egypte, Rue Gessi Pacha 10.)

— «**ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ**». Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ ἐκ γνωστῶν τῶν παλαιμάχων δημοσιογράφων κ. Στ. Μ. Τσουδερός ἐξέδωκε φιλελευθέρων ἀρχῶν σοβαρὸν φύλλον, συνέχειαν τῆς «Σατυρικῆς» προωρισμένον νὰ καταλάβῃ ἐπίσηλον θέσιν εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν δόξοντα.

— Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου, ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν λαμπροτάτου ἀναγνώσματος ὑπὸ τίτλον «**Εἰς τοῦ Ρόδου**». Εἶνε ἀναμνήσεις μιᾶς ὅλης καλλιτεχνικῆς ἐποχῆς τοῦ τόπου μας γραμμέναι ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν κάλαμον δοκίμου συναδέλφου καὶ συνεργάτου μας, τοῦ φίλου κ. Χρ. Χιώτου, ἔχομεν δὲ τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας, καὶ δὴ οἱ σύγχρονοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θὰ καταγοητευθοῦν, θὰ συγκινηθοῦν, θὰ ἐπανέλθουν ὁλόψυχοι εἰς τὸ παρελθόν.

— Τὰς συνεχίας μας προσεχῶς καθὼς καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν, ἕνεκα τυπικῶν ἐργασιῶν, καθυστερουσῶν σήμερον τεσσάρων σελίδων.

Εἰς τὴν νεότητά

— Ἐνόσω εὐδνμη, χρυσῇ νεότης στεφανώνει τὸ μέτωπόν μας, κ' ἐμπροστά, πετοῦνε ὅλα γελαστά, Χαρώμεν!... Θάλλουν πόνοι.

— Χαρώμεν! καὶ τὰ χρόνια μας πετοῦνε καὶ περνοῦνε. Καὶ σὰν τὴν κρύα τὴ νυχτιᾶ, πλακώνουνε τὰ γηρατιά, ποῦ πιά δὲν θ' ἀγαποῦμε.

— Λύπη... ἄς μὴ γνωρίσουμε, μήτε κανένα πόνο, μηδὲ ταῖς μαύραις συμφοραῖς, παρὰ παιγνίδια καὶ χαράς ἄς κυνηγοῦμε μόνο.

— Αὔριον τρέμοντες, κυφοὶ καὶ παγωμένοι γέροι, σὰν σκελετοὶ θὰ γέρνομε, στοὺς τάφους θὰ διαβαίνομε μ' ἓνα ραβδί στὸ χέρι.

— Τὶ θὰ κερδίσῃς τάχατες μέ λήπαις σὰν περᾶσῃς τὰ γῆματα τὰ προσωινά;... Θὰ μετανιώσῃς ὕστερον. μ' ἀργά! Ὅταν γηρίσῃς.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν. φίλοι καλοὶ, τὴ νύκτι ἄς χαροῦμε. Αὐτὴν, αὐτὴν ἄς ψάλλομε, καλὰ στὸ νοῦ ἄς βάλλωμεν πῶς πιά δὲν θὰ τὴ βροῦμε.

Παν. Ι, Χ. Βασιλείου.

Τὸ Δεκαπενθήμερον

— **ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.** Ὁ γεγερός καὶ ἀκαταπόνητος καθηγητὴς κ. Κ. Ζηοῦ, ὁ διὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ εὐτυχεστάτων περὶ τὴν βυζαντινὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐργασιῶν τοῦ τοσούτου πολυτίμου ὑπηρεσίας παρεσχών εἰς τὸν τόπον συνεπλήρωσε κατὰ αὐτὰς μίαν ὅλην 25ετήν τοιαύτης ἐργασίας. Τῷ εὐχόμεθα μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἱστορίας. — Σεισμοὶ καταστρεπτικοὶ συνέβησαν εἰς τὴν ἑναντι Πελοπόννησον, καὶ δὴ εἰς τὰς κώμας Ἀνδραβίδα, Λεχαινὰ καὶ Βαρθολομῖο.

— **ΕΓΧΩΡΙΑ. Ἑορταί.** Ἐνεκὸ τοῦ βροχεροῦ καιροῦ, ἡ Λιτανεῖα τοῦ Ἀγ. Διονυσίου δὲν ἐτελέσθη τὴν 17 λήξ. ἐπέτειον τῆς θνήσκου. Καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων διήλθον ὅχι μετὰ ζωηρότητος, παρετηρήθη δὲ, ὅτι πολλαί, πλείσται οἰκονόμειται ἐστεροῦτο κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. — **Κληροδοτήμα**

Ψημάρι. Ἐξεδόθη προκήρυξις διὰ τὸ κληροδοτήμα Ψημάρι. Αἱ νεάνιδες ἀπὸ 16—30 ἐτῶν αἱ φέρουσι τὸ ὄνομα Ἀθηνᾶς δέον νὰ υποβάλλωσι τὰς αἰτήσεις τῶν ἐντὸς τοῦ ἰστ. μηνὸς Ἰανουαρίου. — **Ἀργυρὰ κέρματα.** Ἐτέθησαν καὶ ἐνταῦθα εἰς κυκλοφορίαν τὰ νέα ἀργυρὰ κέρματα. παρεληφθέντα παρὰ τοῦ κ. Ταμίου μας τοιαῦτα ἀξίας 50 χιλ. δρχ. — **Γάμος.** Πανευτυχίς καὶ

μὲ ἐκδηλώσιν πάσης ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας ἐτελέσθησαν ἐν Ἀργοστολίῳ οἱ γάμοι τοῦ ἐντιμοτάτου συμπολίτου μας κ. Γεωργ. Κουρούμαλου μετὰ τῆς συμπαθεστάτης Διδος Ρεγγίνης Σ. Φωκά. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα εὐδαίμονα τὴν ὁδόν, ἥτις ἀνοίγεται πρὸ αὐτῶν ὑπὸ αἰετοῦ οἰωνοῦς. — **Ἐμπορικὸς Σύλλογος.** Ὑπὸ εὐπολήτων ἐμπόρων συμπολιτῶνμας ἰδρύθη ἐνταῦθα Σύλλογος τοῦ εἰσχωγικῆς ἐμπορίου, ὑποτιχόμενος πολλὰς τὰς ὠφελείας εἰς τὸ νεκρωμένον τοῦ τόπου μας ἐμπόριον. —

Κοιν. κινήσεις. Ἀνεχώρησαν εἰς Ἀθήνας ὁ κος Κ. Α. Λομβάρδος ἡγέτης τοῦ Λομβαρδ. κόμματος μετὰ τῆς ἐστ. Κυρίας του Πηνελόπης Λομβάρδου καὶ ὁ σεβαστὸς Νομάρχης μας κ. Νικ. Α. Σελᾶς. Ἀρίστον ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Α. Καργιανίτης ὁ ἐστ. κ. Μ. Σιγούρος καὶ οἱ πλήρεις μέλλοντος χρηστοὶ καὶ εὐπαίδευτοι φοιτηταὶ κ.κ. Ἰωάννης καὶ Ἀντώνιος ἀδελ. Π. Μουζάκη, ἐκ Ρομανίας ὁ ἀξιότ. κ. Στ. Μαυρογιάννης μετὰ τῆς ἐστ. Κας του Ἑλένης Μαυρογιάννη, πρῶτοντος θυγατρὸς τοῦ ἀξιότ. συμπολίτου μας κ. Δ. Π. Στουπάκη, ἐκ Κεφαλληνίας ὁ ἀξ. κ. Γ. Κουρούμαλος μετὰ τῆς ἐστ. Κυρίας του Ρεγγίνης Κουρούμαλου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς χαριστάτης δ)δος ἀδελφῆς του Χριστίνης καὶ ἐκ Παιδῶν οἱ ἀξιόλ. νέοι κ. κ. Ἀντ. Κασσιμάτης, Καταβάτης καὶ Κ. Τσουλούρης στρεπνῶται καὶ ὁ ἀξ. κ. Γ. Μόξερ, οἱκ. ὑπάλλ.

— Σεβόμενοι παλαιὰν συνήθειαν τῆς ἀ. τοῦ ἔτους, ἀναβάλλομεν διὰ τὸ ἐπόμενον τοὺς ἐπισυνάβοντας θανάτους. — **Ἀλληλογραφία.** Παρισίους Π. Ν. Δ.

Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.

— **Ἐκδοθέντα.** Π. Ν. Δ. Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.

— **Ἐκδοθέντα.** Π. Ν. Δ. Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.

— **Ἐκδοθέντα.** Π. Ν. Δ. Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.

— **Ἐκδοθέντα.** Π. Ν. Δ. Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.

— **Ἐκδοθέντα.** Π. Ν. Δ. Ἐδόθη Ἐδημοσιεύσθη καὶ ἡμῖς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 258 φύλλον τῶν «Μουσῶν» καὶ ἡ «Ἀρμόδια» Σμύρνης ἀρ. 5322. — Πάρισις. Ε. Κ. Ἑλληνοφίλου ἡμῶν προσεχῶς. — Ἐνταῦθα Δδκ ΧΔΞ, Ἐπίσης.